

Karomon nyák, vér és pikkelyek.
Tócsatükörbe nézek, üveges szemmel
bámulnak kibelezett tengeri istenek.

Győrfi Kata

a napon

a melegtől fáradt tehenek
alacsony túlelű foltokban
alszanak, mint elmosódott
zebrák és vízilovak a tévéből.
a szőrük megszívja magát
merev gyantával, kitinmaradékkal,
bőrükbe beleáll a leszakadt pókláb.

vérük tele van meleg szomjjal,
az elmosódott algák és hínárok
emlékével az itatóból.
fejüket a napon hagyják,
és szemhéjuk alatt káprázzák
az égre a fényes tejutat.

a levegőben

az égetett tarlóban hangyák
háta pattog. tűzszaggal
megtelik a szám, s a fogaim közötti
csendbe beleül a füst. savanyú,
mint a vékonyabb vadvirágbimbók,
hogy még éppen nem hunyorgok.

éjszaka, amikor a tarlótűz
már csak por surlódása a levegőben,
kifúj a fogaim közül a füst,
kifúj az égett hangyák potroha,
és felolvad a számban a savanyú vadvirág.

láthatárán kívül

ezüstlemez-leveleket fúj a szél.
 távol az országutaktól, a legközelebbi
 település láthatárán kívül,
 egy hárserdő tövében
 a halottak szuszogása
 mozgatja a faleveleket
 még zöldre,
 még ezüstre,
 még zöldre,
 még ezüstre,
 billegtetve száraz szemgödrekben az időt.

Poós Zoltán

Az ébresztőóra

Nem tudod úgy lefesteni a régi ház
 falát, hogy ne üssenek át a hengerek
 mintái. Öregszel, lassan egyformák
 lesznek a nyarak, és kikerülnek az idő
 fennhatósága alól, az árnyékok
 megnyúlnak, bekúsznak régi szobádba.

Minden festés után másik teret
 kaptál vissza. A festés tüntette el
 a feledésre ítélt emlékeket.
 Egymáson futnak a henger
 mintái, akár a DNS kettős csavarja.

A szobában nincsenek évszakok,
 sem időjárás, a vekker csörgése
 jelzi a rendet az időben. Nincsenek
 viharok, sem szél, csak az ablak alatt
 hajladozó bokor ovációja. Azt hiszed,
 felismernek a falak, de a tér csak
 a vekker hangját ismeri fel. Semmi mást.